

Prof. D. R. IOANIȚESCU

*Aniicul. Victa Slavescu
Ado me cu moșcota al foablonel
nationale. Su foaba efectue meo
D. R. Ioani*

PROTECȚIA M U N C I I NAȚIONALE

ISTORIC
LEGIUIRILE REGIMULUI
LEGIONAR

113306

BUCUREȘTI
Tipografia A-B-C Strada Lipscani Nr. 5
1941

P R E F A Ț Ă

Sunt mai bine de 6 ani, de când în Parlament, — la catedra de Politică Socială dela Academia de Înaltă Studii Comerciale și Industriale și în cele 2 conferințe, care fac obiectul acestui volum, — precum și în multe manifestări publice, — am cerut Statului Român să pășească cu curaj la o politică de protecție a muncitorii băștinașe.

Am formulat chiar metodele prin care se puteau realiza asigurarea primatului muncii românești, — pe cale legislativă și administrativă, — în cadrul juridic din 1936 și 1939.

Am stăruit atât de mult încât sub guvernul Goga — 1938 — din care am făcut parte, — s'a pășit pentru prima oară, — la un început de realizare prin decretul de revizuire al cetățeniilor dobândite fraudulos și prin redactarea unui program de reforme sociale, pe baza originii etnice.

Mulți mă acuzau că am abandonat preocupările mele generoase de cari dădusem dovada ca profesor de politică socială și ca Ministru al Muncii, — în care calitate realizasem atât de multe „Instituții revendicate de masele muncitoare“ și mi se făceau imputări că am devenit retrograd și reacționar.

Zadarnic căutam să conving pe cei ce mă combăteau că singura politică pe care trebuia să meargă ori ce

guvern, fie de dreapta, fie de stânga era numai aceea care ducea la „Asigurarea primatului muncii românești”, — altfel expunem România la sguduiri violente.

Problema era greu de înțeles și mai ales greu de rezolvat pentru că cei care aveau răspunderea încă, nu pătrunseseră pericolul la care era expusă munca românească, — amenințată să fie prizoniera capitalului străin în propria sa țară.

Când am formulat tactica „Frontului românesc” prin traducerea în fapt a lozincii „Numerus Valachicus”, ceiace echivala cu „numerus proportionalis”, am fost atacat violent de ziarul oficios al guvernului din 1936, acuzându-mă că fac „incitație la rebeliune” dacă rostesc cuvântul „reacțiune legitimă a muncii românești, care nu trebuie să mai fie ținută la periferia vieții economice”.

Nu m'au impresionat nici atacurile veninoase ale presei înstrăinate de stânga, nici nu m'au descurajat dezavuările publice, care porneau de pe banca ministerială și chiar din rândurile tovarășilor mei de luptă.

Eram sigur că, ideea în slujba căreia îmi pusesem tot sufletul meu și credințele mele, — va triumfa.

Eram sigur că guvernele române conștiente de răspunderea ce au în fața nației românești, vor sfârși prin a înțelege problema și vor păși bărbătește pe drumul protecțiunii muncii bazată pe „Originea etnică”.

Și așa s'a întâmplat.

Problema asigurării primatului muncii românești a intrat în fața decisivă a preocupărilor Statului Român.

Mi-a fost dat să aud în comunicatul guvernului legionar de „reacția legitimă” a națiunii române contra uzurpării drepturilor ei firești”.

D-l general Antonescu în interview-ul acordat ziarului italian „Stampa”, reprodus în textul conferinței, — și în manifestul adresat tineretului studentesc din Fe-

bruarie 1940, se declară hotărât „pentru origina etnică și primatul românesc, în toate domeniile“.

„Naționalul și socialul vor fi pietrele de temelie“, și se vor întemeia pe structura noastră agrară și țărănească“.

Românii, trebuie să se bucure cei dintâi de bogățiile României și numai dacă rămân locuri disponibile pot veni și alții la rând.

In fața cuprinsului comunicatului orice bun român trebuie să fie satisfăcut cu atât mai mult cu cât poartă girul personalității intrată în istorie, a Conducătorului Statului General Antonescu.

Suntem siguri că odată ce a ajuns în această fază problema protecției muncii naționale trebuie să-și găsească o deplină și favorabilă soluționare.

Nu se mai poate da înapoi și cine ar cuteza riscă să-și ridice contra sa toată suflarea conștiință a categoriilor profesionale și a întregii națiuni.

Noi, care ne-am închinat toată activitatea noastră din ultimii ani, realizării acestei mari și importante probleme, — simțim în sufletul nostru nu numai mulțumirea că am văzut clar, dar că după o verificare de 6 ani, am fost și suntem pe linia marilor interese ale muncitorimii române.

Mulțumiți că această problemă numai este a unui singur om sau a unei singure grupări, — că ea este astăzi patrimoniului tuturor credințelor românești, nu dorim altceva decât înfăptuirea cât mai urgentă prin traducerea în fapt pe teren a cuprinsului decretelor legi care urmăresc, „Românizarea întreprinderilor și a personalului“.

„Asigurarea primatului muncii românești“ este de azi înaintea un „bun public“, de care nimeni nu se mai poate atinge și dela a cărui rezolvare nimeni nu se mai poate sustrage.

Prof. D. R. IOANIȚESCU

PROTECȚIA MUNCII NAȚIONALE *)

Doamnelor și Domnilor,

Criza care s'a declanșat în omenire a provocat în ultimii 10 ani, mari perturbări în rândul factorilor economici. Agricultură, industria, comerțul și mai ales munca, au avut mult de suferit și sdruncinul lor a avut grave repercusiuni în viața politică și socială. Conducătorii statelor, răspunzători în fața națiunilor, s'au sesizat de gravitatea situației, — și au început să vină cu tot felul de soluțiuni, pentru ca să înlătore, și dacă nu se poate complect înlătura, să atenuieze cât mai mult ravagiile crizei. Am asistat — nu este locul să arătăm aci — etapă cu etapă — la eforturile supra-omenești care s'au înregistrat din partea conducătorilor statelor, pentruca în interesul unei liniștite vieți politice și sociale, să se pună în acord economicul cu socialul.

Regim de subnutriție

Pe tărâmul economic s'au practicat toate sistemele: economie dirijată, contingentaie, restricțiuni, etc. S'a

*) Conferință ținută la Casa Centrală a Asigurărilor Sociale în ziua de 30 Ianuarie 1936 și în Februarie 1939 în ciclul de conferințe organizat de A. T. A. S. și de Gândirea Europeană.

mers chiar până la ridicarea zidurilor chinezești: autarhia economică.

Pe tărâmul social s'au ținut mari congrese internaționale. Formula devenise magică și era pe buzele tuturor: să se mărească producția și să se „umanizeze” salariile. Conducătorii de stat s'au văzut în fața acestui paradox: pe deoparte o tehnică industrială foarte dezvoltată făcea ca multe ramuri de producție să se înăbușe, sufocate de milioane de fabricate cari nu mai găseau cumpărători; pe de altă parte, o populație numeroasă, milioane de muncitori trăind într'un regim de subconsumație. Producția suferea de „indigestie” și masele muncitorești sufereau de „inanifiție”.

O problemă mondială :

Protecția muncii naționale

Pe tărâmul național, singurul care în momentul de față ne preocupă pe noi: *protecția muncii naționale*, statele au luat măsuri pentru punerea la adăpost a naționalismului de concurența streinului.

Azi, oriunde este concurență între un străin și un național, trebuie să primeze dreptul naționalului. Așa pusă problema, ea este tot de ordin economic și social. Dar s'a tradus, în țările care au în sânul lor un mare contingent de streini și minoritari și pe tărâmul politic — nu politică de partid, — ci politică națională. (Aplauze).

Domnilor, nu este o situație specifică numai țării noastre. — poate că la noi curentul este ceva mai pronunțat din considerațiunile pe care le vom analiza — dar frigurile acestui curent au cuprins toate țările, în special în Europa. N'am să citez numai regimul din GERMANIA național socialistă sau din ITALIA fascistă și corporatistă.

In aceste țări problema este rezolvată radical. — pe baza originii etnice. Toți cei care nu sunt arieni — nu pot participa la viața politică, economică și socială.

Statutul special al evreilor îi exclude dela orice demnitate politică, — din cariera militară, — din magistratură, — din învățământ, etc. iar în viața economică, — comerț, — industrie, — le lasă foarte puține drepturi și numai cu caracter de provizorat. Pentru străinii pașaportari regimul este și mai riguros. *)

Sunt țări vecine cu noi care practică protecția socialită legitimă și salvatoare. **)

BULGARIA a făcut o lege care are la bază regimul „interdicției”; CEHOSLOVACIA, pentru cei trei sute și ceva de mii de șomeri, și POLONIA, pentru cei cinci sute de mii de șomeri, au fost forțate să adopte o atitudine drastică, în scopul de a cărăți țara de străini, încă din 1930-1933.

Regimul nou din TURCIA a deparazitat cu totul țara de străini, prin legea din 1932, care prevede că străinii nu pot exercita anumite meserii, — cari sunt rezervate exclusiv otomanilor.

Mulți chiar atribue lăncezirea de astăzi a comerțului celui mai internațional oraș Constantinopole, tocmai pentru că au fost evacuați străinii, care drept represalii ocolesc și sabotează acest oraș.

Măsuri de protecție a muncii naționale prin stabilirea de restricții impuse străinilor s'au luat în aproape toate țările europene: Grecia, Norvegia, Suedia, Finlanda, și chiar Elveția.

Tot aceasta este politica de stat a IUGOSLAVIEI care nu recunoaște alte drepturi decât ale națiunii majoritare Jugoslave.

Ca să complectăm tabloul, nu avem decât să vedem ce au făcut marile țări industriale.

ANGLIA nu mai primește pe teritoriul ei niciun muncitor străin, până nu face dovada că are cu ce trăi timp de 6 luni; iar în momentul în care a văzut că

*) Vezi Capitolul „Origina Etnică“.

**) Să nu se scape din vedere că exemplele date sunt dinaintea războiului actual, — de oare ce conferința a avut loc în 1939.
Pentru situația de azi vezi Capitolul „Origina Etnică“.

subvențiile acordate șomerilor amenință finanțele sale, în acel moment a început să evacueze pe străini din întreprinderi și să plaseze șomeri englezi.

Tot statul englez încă din 1920, a interzis pe cale de ordonanță, ori cărui patron să angajeze vre-un salariat străin, fără autorizația ministerului muncii.

Au mers până acolo încât la 1924 — au interzis inventatorilor și experților străini, — să exploateze un brevet, — fără permis special, — și fără colaborarea unui englez, — care trebuia să fie inițiat în secretele invențiunii.

FRANȚA a urmat aceiași politică de protecție. Se știe că din cauza natalității scăzute, — statul francez aplica străinilor un regim de cea mai largă toleranță. Parlamentul francez a abordat această chestiune: la 1932 și l 1934. Intr'una din aceste ședințe, Herriot, „spiritus rector“ al partidului radical-socialist, a fost interpelat de un deputat în legătură cu această atitudine exagerată de protecție a muncii naționale, care nu cadrează cu trecutul de largă ospitalitate a poporului francez. Herriot — și cine poate contesta democrația lui Herriot? — s'a sculat și a răspuns: „a nu se confunda dreptul la muncă cu dreptul de azil și de largă ospitalitate a Franței. În momentul în care eu ministru de Stat mă aflu în fața a doi șomeri, unul național și altul străin, eu trebuie să prefer pe cel național“, a spus Herriot în aplauzele întregii Camere.

În momentul când 450.000 de șomeri, cereau dela statul francez posibilitatea de a trăi în propria lor țară, guvernul francez nu putea continua cu politica toleranței și a brațelor încrucișate.

Franța, a fixat cota de 10% pentru străini în întreprinderi.

Prin decretul cu No. 788 din 1932, — cota a fost redusă la maximum 5%, — în instituțiunile care exploatează servicii publice concesionate.

Breslele profesionale franceze, merg până acolo că cer protecțiune chiar contra francezilor de altă origi-

nă etnică. Medicii francezi au dat alarma că medicina a încetat de a mai fi franceză (1).

Guvernul Daladier, care este neîndoios de stânga moderată, dar de stânga, nu a pregetat să ia aspre măsuri.

Nu numai Camerele de comerț și industrie, dar asociațiile profesionale chiar ele au obținut dreptul să fixeze numărul proporțional al străinilor și celor naturalizați recent din fiecare categorie de breslași ori liberi profesioniști. De îndată ce interesele esențiale franceze sunt în primejdie sau în inferioritate, largile puteri de excludere încep să funcționeze.

Criteriile umanitare și ospitaliere de altă dată sunt cu încetul eliminate.

Dar STATELE UNITE? Eldorado erau socotite Statele Unite pentru muncitorii europeni, până acum câțiva ani pentru că găseau aci: salarii princiare, trata-
Totuși, — în fața spectrului șomajului președintele Roo-
sevelt a venit cu legile „Securității sociale“. Cine ci-
tește cu atenție va vedea că sub acest titlu generos, —
se ascund dispozițiuni de protecție a muncii naționale,
poate mai puțin severe decât cele care însuflețesc în
momentul de față Europa. Preocuparea de căpetenie

1) Ancheta d-lui Henry Dongerés, din care extragem câteva conclu-
ziuni pline de învățăminte pentru noi.

„După constatările serviciile Ligii Națiunilor, Franța a devenit prima țară de imigrație din lume. După date statistice oficiale franceze, în Franța trăesc actualmentu 3.800.000 de străini. Serviciile de poliție afirmă că 12% din aceștia, intrați prin fraudă, trăiesc în Franța, fără să se știe cu ce resurse și cu ce ocupații, fără ca nici un control să se exercite asupra-le.

Dacă ar fi cifra rotundă de 10%, însemnează că 380.000 de indesezirabili, intrați prin fraudă, trăiesc în Franța, fără nici o existență legală.

Dar mai mult, această populație străină are o natalitate în-
doită ca aceia a Francezilor. Anual se nasc în Franța 6.575.000
de copii de străini.

Iată, exclamă autorul, ce situație au pregătit generațiile vii-
toare franceze toți acei apostoli ai libertăților fără de margine,
cari au făcut din Franța o țară de azil“.

a guvernului american în ultimii ani a fost aceea de a îmbarca pe toți lucrătorii străini, dându-le posibilitatea de plecare: indemnizații, drum gratuit, etc. Cu această ocazie e bine să relevăm și gestul pe care l-au făcut 147 de parlamentari, care au semnat propunerea ca cele cinci milioane de lucrători străini să fie invitați să plece — în țările lor de origină, — pentru ca locurile lor să fie ocupate de șomerii americani.

Aceasta este în momentul de față atitudinea majorității țărilor, precum și situația pieții muncii internaționale: *un pronunțat naționalism, o protecțiune intransigentă pentru apărarea muncii naționale, care nu mai poate suferi, nu mai poate încerca concurența muncii străine.* (Aplauze).

IN ROMANIA MARE (1)

Aceeași situație este și la noi: cel puțin astăzi nu mai vedem nici-o contestație din partea aceluia, care credeau că noi suntem feriți de sguirile la cari sunt supuse țările cu caracter industrial, că noi nu avem șomaj, și că neavând șomaj, putem să trăim fericiți; că România ar fi o insulă izolată, deși jur împrejurul granițelor sale, toate celelalte țări se frământă în chinurile crizei.

Ei, domnilor, astăzi nu se mai contestă de nimeni că avem șomaj industrial, — și mult mai pronunțat șomaj agricol.

Dar la noi problema se complică cu o situație demografică alarmantă. Serviciul demografic, aparținând până ieri Ministerului Muncii, astăzi trecut la Ministerul de Interne, a arătat că la o populație de 20 milioane de suflete, România are în sânul ei 5.090.000 populație minoritară. Aci e pericolul. Vedeti, nu mai este situația dinainte de războiu a micului regat, a mi-

1) Vezi și cap. „Legiurile regimului legionar“.

cei Români. Atunci nu se puneă această problemă. Nu venise în masă 800.000 de Sași, un milion și ceva de Unguri, 1.500.000 de Ruși, Ruteni, Bulgari, etc.; restul sunt Evrei. Domnul dr. G. Banu crede că sunt numai 700.000, alții afirmă că sunt peste 1.500.000. Cifra totală de 5.000.000 minoritari nu este contestată de nimeni. În statistica aceasta desigur că nu sunt cuprinși toți acei evrei cari au căpătat cetățenia în mod fraudulos. Numai Rabinul dela Bălți a eliberat 100.000 de certificate într'un singur an. Tot ați trebuie să mai socotim pe acei cari au intrat în țară abuzând de toleranța administrației românești.

În cadrul României Mari, Ardealul, Bucovina, Basarabia ne-au adus minoritari cu milioanele.

Dacă aceste minorități ar împărți măcar truda cu noi, pornind de jos și exercitând în mod proporțional toate profesiunile, și cele manuale și cele intelectuale, așa cum se manifestă ele în mod firesc în viața de stat și în viața economică, situația încă ar mai fi suportabilă.

Dar se întâmplă să-i găsim acolo și numai acolo unde sunt comandamentele vieții economice, unde sunt pârghiile de conducere ale neamului românesc.

Li găsim într'o coplesitoare majoritate în toate funcțiunile esențiale ale vieții de stat, ale vieții sociale, ale vieții economice.

DRAMA MUNCHII ROMANEȘTI

Vreți să știți care este situația vieții economice, — azi în anul de grație 1939?

„Industria mare este înstrăinată și trustificată” — cele 8 mari grupe cari constituiesc industriile de bază în producțiunea unei țări sunt acaparate de străini, unii direct alții ascunși sub masca anonimatului.

Apar însă în public, câteva nume românești, în consiliile de administrație, închiriate pentru îmbrobodirea opiniei publice românești.

„Meseriile“ rentabile sunt deasemenea acaparate de străini. Bieții români execută numai muncile grele și prost plătite.

În „profesiile libere“, și anume în cele în care în special munca este ușoară și câștigul mare, suntem în minoritate și copleșiți de străini care trec înaintea băștinașilor printr'o concurență neloială și lipsită de scrupule.

Am aci statistici alarmante din care reese că toate ramurile de activitate intelectuală: baroul, medicina, ingineria, arhitectura, sunt grav amenințate de numărul cel mare de străini.

Presă prin care respiră sufletul unei nații, a fost într'atât de înstrăinată încât turna otrava dezagregării zi de zi în sufletul marelui familii românești, până la primul guvern naționalist, — al partidului național-creștin Goga-Cuza, care a desființat ziarele înstrăinate *Adevărul și Dimineața*. (Aplauze).

Venitul național, în sumă de 125 miliarde, aparține 4/5 minoritarilor și numai 1/5 românilor de baștină, — când ar trebui să fie tocmai invers.

De aceea aproape toată proprietatea urbană, toate blokausurile sunt în mâna lor, iar „bisericile noastre“ văd cu amărăciune împuținându-se numărul enoriașilor, deoarece proprietățile trec în mâna străinilor de altă religie.

Chiar pământul rural, acest leagăn al românismului, în care sunt înșirate oasele atâtor serii de generații, începe să treacă în mâna străinilor sub forma camuflajului unor societăți și cooperative, — cazuri petrecute în Basarabia.

Ceeace e dureros și alarmant este că chiar în ministerul apărării naționale avem 40% minoritari la muncile de specialitate.

Am aci constatările făcute de A. G. I. R. La serviciul drumurilor avem un procent de 40% minoritari ; un procent de 41% la Serviciul apelor; 33% la P. T. T. 33,5% la C. F. R.

Iată deci că în funcțiunile importante de Stat, la frână, la conducere, găsim un procent foarte mare de minoritari.

Inchipuiască-și oricine cum va fi apărută sărmana noastră țară, într'un războiu de acești minoritari ai căror ochi se îndreaptă înspre graniță.

RECHIZITORIUL CIFRELOR

Domnilor dau numai câteva date statistice, pentru-că nu vreau să fiu bănuț nici pe departe de vreo părținare, țin numai să vă dau oglinda fidelă a *dramei muncii românești*.

Cifrele sunt impresionante: La 156 întreprinderi cu 16 miliarde capital și 52.549 personal — găsim că evreeii sunt în număr de 30% — minoritarii 60% — și românii 10%. Deci față de 90% minoritari și evrei, — numai 10% români — personal administrativ.

Nu se poate situație mai tristă dar și mai provocantă pentru elementul băștinaș, disprețuit și batjocorit în propria lui țară.

Și, dacă ați lua cele 8 industrii de bază, și le veți analiza în fond, — nu după formele aparente, — veți găsi că din punct de vedere al capitalului, al personalului și al conducerii, — în fond niciuna nu este românească.

Aceasta este, domnilor, și doamnelor, situația industriei metalurgice, industriei extractive, industriei textile, industriei cimentului, lemnului, industriei alimentare, etc. etc.

Situația noastră înainte de război era cu totul alta. Proprietatea rurală era garantată de art. 7, parağ. 5 din Constituție. Numai Românii puteau dobândi imobile rurale, și pământul a rămas numai în mâinile roșii mânărilor.

Industria noastră născândă a fost apărută prin eforturile generației, care dăduse la 1877 independența politică și care ținea cu orice pret să asigure și independența economică; iar naturalizările nu mai veneau în

Domnilor și doamnelor, — dacă aceasta este situația, care este problema care se pune în momentul de față? Includem ochii și considerăm pe minoritari egali în toate drepturile cu Româniș?

Să nu se uite un lucru: noi suntem un stat național românesc. Noi nu suntem un stat teritorial condus numai pe baza ideii de autoritate, — ca în Evul Mediu sau ca în fostul imperiu austro-ungar, în care celelalte naționalități erau în majoritate numerică și statul forma un conglomerat.

Noi suntem o națiune unitară, cu insule de minoritari în mijlocul nostru.

Suntem națiune dominantă și avem drepturile națiunii majoritare.

Dacă aceasta este situația ce trebuie să facem în momentul de față? Să avem sau nu o politică de stat, — față de munca românească?

Iată problema pe care am să încerc s'o rezolv împreună cu Dvs., și veți vedea că ea nu trebuie să sperie pe nimeni; metodele nu vor fi cele violente, dar o politică de Stat, care să asigure primatul muncii românești, se impune ca o chestiune de existență a poporului român (Aplauze)

TRADIȚIA NAȚIONALISMULUI

„Luptele pentru emanciparea economică”

Mai întâi, dați-mi voie să restabilesc un fapt. Aud pe mulți spunând că o asemenea politică de protejire a muncii naționale nu cadrează nici cu firea românului, nici cu trecutul lui. Imi dați voie să mă înscriu în fals împotriva acestei afirmațiuni. Tot trecutul nostru, de când existăm ca popor, s'a bazat pe o vie, pe o persistentă acțiune de naționalizare a factorilor de producțiune

Lupta pentru protecția elementului autohton din orașe, — a fost dusă pe trei căi:

a) *prin bresle și meserii;*

- b) prin războiul vamal;
c) prin legi de încurajare a industriei naționale.

BRESLELE:

Cetăți închise străinilor

Am trăit două sute de ani pe baza regimului breslelor medievale, care s'a prelungit până în vremurile moderne, până la 1873, când un decret le-a desființat. Breslele noastre nu aveau o politică de protejare a muncii naționale? Dar ce era monopolul de producție și monopolul de desfacere? Numai Românii puteau să lucreze. Numai Românii puteau să vândă.

Când veneau străinii din afară, trebuiau să se ducă la staroste pentru a obține permisiunea să vândă dar numai „cu ridicata”. Ca să nu existe concurență în sânul muncitorilor indigeni starostele distribuia fiecărui patron, după capacitatea atelierului mărfurile cumpărate.

Breslele noastre au fost numite din această cauză „cetăți închise”. În ele nu puteau pătrunde străinii. Chiar acei de religie ortodoxă, ca să poată fi admiși — ne spun catastihurile breslelor — trebuiau să se căsătorească cu românce, adică intrau numai pe cale de împământenire, și atunci puși sub observație, cum a fost pus Panaite Grecul, bucătar, care numai după 6 ani de ședere în țară, căsătorindu-se cu o româncă și pentru că prepara bine ospăturile domnești, a putut să capete toate drepturile pe care le aveau băștinașii în bresle. Dovadă că nu erau lăsați străinii să intre cu toptanul — cum se pretinde — este faptul că breslele sunt singurele instituțiuni unde s'a păstrat curat limba românească. Noi am trecut prin multe influențe pe care le-a arătat foarte bine domnul ministru al muncii în conferința precedentă. Biserica noastră se resimte de neologisme slavonești. Instituțiunile noastre de stat și comerțul de pe vremuri deasemeni nă-

pădite de neologisme grecești. Într'un singur loc nu veți găsi deloc sau prea puține neologisme: în sânul breslelor, și aceasta tocmai din cauză că nu primeau străini. Breslele au fost pentru noi păstrătoare de limbă, păstrătoare de credință și păstrătoare de naționalitate.

Numai astfel au putut dura 200 de ani.

GENERAȚIA INDEPENDENȚII ȘI PROTECȚIA

MUNCII NAȚIONALE

1877 — 1912

Războiul vamal și legile de încurajare a industriei naționale

Dar la 1875 breslele au fost desființate. După această dată cu toate că generația dela 1877 era absorbită de asigurarea independenței politice, nu s'a neglijat din contra, s'a dat cea mai mare atenție problemei naționalizării economice.

Imediat ce s'a încheiat noul Stat, a început o protecțiune fățișe, provocantă, — dacă vreți — a muncii naționale. Am intrat în războiul vamal cu Austria, război care a fost dictat de condițiunile de robire economică ale Convențiunii dela 1876. Numai la un an dela încheierea acestei convențiuni au și început marile frământări. Emil Costinescu un mare patriot, — pe cale de inițiativă parlamentară ne-a dat prima lege de încurajare a industriei naționale din 1887 în împrejurările următoare: La 1886 denunțasem convențiunea cu Austro-Ungaria, și intrasem cu ea într'un război vamal economic. Costinescu, în complicitate — am vrea să vedem cât mai multe complicități de acestea — cu Ion Brătianu, a venit cu legea de protecție a muncii naționale. În această lege, pentru prima oară se vorbește de „naționalizarea factorilor de producțiune. *Generația care a dat independența politică la 1877, vrea să dea și independența economică.*

Această lege prevedea pentru prima oară „cota de 2/3 personal românesc”, și aceasta la 1886, când nu aveam o industrie, când nu aveam pregătirea pe care o avem astăzi și mai ales pregătirea personalului românesc care își cere dreptul la viață. (Aplauze).

Se schimbă guvernul liberal de lungă durată și la 1891 vine un guvern conservator care are aceeași atitudine intransigentă de protecție a muncii naționale. Marele bărbat de stat Carp la 1891, când a alcătuit tariful vamal, a trecut sub semnătură proprie în expunerea de motive aceste cuvinte: „*Frământările din 1876 erau dictate de ideea morală a întăririi neamului, care nu se poate face decât prin naționalizarea factorilor de producție, și prin protecția „à outrance” a muncii naționale*”.

Veți găsi în proiectul lui Carp (1888), ca și în proiectul lui Filipescu, (1900), ca și în legea de organizare a meseriilor dela 1902 a lui Missir, ca și în toate proiectele și legile de încurajare a industriei naționale: Orleanu (1900), — Djuvara (1904) dispozițiuni protectoare pentru munca națională. Cota de astăzi trecută în legea dela 1934 este cota pe care o găsiți la 1900 în proiectul lui Orleanu: 80% personal românesc și 20% personal străin.

Legea Nenițescu pentru încurajarea industriei naționale din 1912 obligă întreprinderile cari cer foloasele încurajării să aibe cota de 75% români și la lucrători și la personalul administrativ — chiar din momentul funcționării.

Pentru personalul tehnic cota obligatorie era 25% români la începutul celei de a doua perioadă, adică după 10 ani și de 60% la începutul celei de a treia perioadă, — adică după 20 ani, — și 75% la sfârșitul celei de a 3-a perioadă, după 30 ani, — dacă lucra cu materie primă din țară și după 21 ani dacă întrebuința materie primă străină.

LEGILE MESERIILOR

1900 — 1912

Aceeași politică de naționalizare s'a urmărit și prin legile de organizare a meseriilor.

FILIPESCU mai curajos decât ceilalți spune ritos: „că nu trebuie ca orice străin, nepregătit și asvârlit de soartă în această țară, să dispună de pâinea băștinașilor“.

MISSIR cu ocazia votării primei legi din 1902 se luptă cu grupul socialiștilor care intrase în partidul liberal în frunte cu Morțun, Diamandi, etc., pe aceeași chestie — a *naționalizării meseriilor* „acaparate de străini“.

NENIȚESCU, la 1912 în a 2-a lege a meseriilor, pune ca premisă:

„O lege a meseriilor trebuie să urmărească două scopuri: Unul de ordin social, — *asigurările sociale* și altul de *ordin național*, — înlăturarea concurenței streinilor, — care au acaparat meseriile rentabile, punerea meseriașului român, în situație de a-și recupa locul pe care-l avea în vechile bresle“.

In concluzie, — putem afirma că toate generațiile au fost preocupate să asigure primatul muncii românești. Putem noi astăzi, în România Mare, să adoptăm altă atitudine? Putem avea altă politică? Și au dreptul minoritarii să se plângă? Iată problema

DUPA RAZBOI

Naționalizarea întreprinderilor

1919 — 1934

Lupta a continuat și după războiul mondial.

În primii 5 ani după război, am avut o perioadă de

belșug economic, ceea ce a făcut ca protecția muncii naționale să nu mai fie pe primul plan. Era și preocuparea de ordin politic de a închege noul Stat rezultat al unirii celor patru provincii; era preocuparea de a forma România de astăzi, una și indivizibilă, la care — cum v'am spus — se adăuga o situație economică prosperă, ceea ce a făcut să se neglijeze piața muncii.

Totuși politica de naționalizare a factorilor economici s'a continuat și după război, însă cu alt spirit și cu alte scopuri.

Numai era nici situația, nici elanul generației eroice dela 1878.

După războiul preocupările guvernelor au fost îndreptate către „naționalizarea întreprinderilor“, adică acapararea capitalurilor străine.

Ocotirea muncii naționale a fost pusă pe planul al doilea.

Ciclul de legi economice, — *legea comercializării (1924) a minelor (1924), a energiei (1925), și regimul apelor (1925)*, sunt dominate de naționalizarea capitalurilor străine investite în întreprinderile din nouile provincii.

Formarea unui personal românesc era tratată numai cu dispozițiile anemice ale cotei de 75% ca pe vremea când n'aveam industrie națională.

Dar — rețineți că tot se continua firul preocupărilor de naționalizare pentru formarea unui personal românesc.

Proba o avem în lupta care s'a dat pentru impunerea cotei de 75%, români, la toate legile economice, dar mai ales cu ocazia votării legii minelor.

Legea minelor dela 1924 și modificată în 1929, prevedea obligația pentru întreprinderile miniere de a avea un procent de 75% români pentru toate categoriile de personal pe specialități.

Eram deputat și cunosc toată acțiunea subterană, dusă de întreprinderile străine, — contra obligativității cotei proporționale pe specialități.

LEGILE MESERIILOR

1900 — 1912

Aceeași politică de naționalizare s'a urmărit și prin legile de organizare a meseriilor.

FILIPESCU mai curajos decât ceilalți spune ritos: „că nu trebuie ca orice străin, nepregătit și asvârlit de soartă în această țară, să dispună de pâinea băștinașilor“.

MISSIR cu ocazia votărei primei legi din 1902 se luptă cu grupul socialiștilor care intrase în partidul liberal în frunte cu Morțun, Diamandi, etc., pe aceeași chestie — a *naționalizării meseriilor* „acaparate de străini“.

NENIȚESCU, la 1912 în a 2-a lege a meseriilor, pune ca premisă:

„O lege a meseriilor trebuie să urmărească două scopuri: Unul de ordin social, — *asigurările sociale* și altul de *ordin național*, — înlăturarea concurenței streinilor, — care au acaparat meseriile rentabile, punerea meseriașului român, în situație de a-și reocupa locul pe care-l avea în vechile bresle“.

In concluzie, — putem afirma că toate generațiile au fost preocupate să asigure primatul muncii românești. Putem noi astăzi, în România Mare, să adoptăm altă atitudine? Putem avea altă politică? Și au dreptul minoritarii să se plângă? Iată problema

DUPA RAZBOI

Naționalizarea întreprinderilor

1919 — 1934

Lupta a continuat și după războiul mondial.

În primii 5 ani după război, am avut o perioadă de

belșug economic, ceea ce a făcut ca protecția muncii naționale să nu mai fie pe primul plan. Era și preocuparea de ordin politic de a încheia noul Stat rezultat al unirii celor patru provincii; era preocuparea de a forma România de astăzi, una și indivizibilă, la care — cum v'am spus — se adăuga o situație economică prosperă, ceea ce a făcut să se neglijeze piața muncii.

Totuși politica de naționalizare a factorilor economici s'a continuat și după război, însă cu alt spirit și cu alte scopuri.

Numai era nici situația, nici elanul generației eroice dela 1878.

După războiu preocupările guvernelor au fost îndreptate către „naționalizarea întreprinderilor“, adică acapararea capitalurilor străine.

Ocotirea muncii naționale a fost pusă pe planul al doilea.

Ciclul de legi economice, — *legea comercializării (1924) a minelor (1924), a energiei (1925), și regimul apelor (1925)*, sunt dominate de naționalizarea capitalurilor străine investite în întreprinderile din nouile provincii.

Formarea unui personal românesc era tratată numai cu dispozițiile anemice ale cotei-or de 75% ca pe vremea când n'aveam industrie națională.

Dar — rețineți că tot se continua firul preocupărilor de naționalizare pentru formarea unui personal românesc.

Proba o avem în lupta care s'a dat pentru impunerea cotei de 75%, români, la toate legile economice, dar mai ales cu ocazia votării legii minelor.

Legea minelor dela 1924 și modificată în 1929, prevedea obligația pentru întreprinderile miniere de a avea un procent de 75% români pentru toate categoriile de personal pe specialități.

Eram deputat și cunosc toată acțiunea subterană, dusă de întreprinderile străine, — contra obligativității cotei proporționale pe specialități.

Se făceau presiuni pentru admiterea „cotei globale“ la întreg personalul, — în care caz străinii ar fi ocupat toate locurile bine retribuite, iar românii ar fi fost lăsați la funcțiunile inferioare.

Am avut satisfacția că amendamentul meu să fie admis, după discuții de 2 ore la articolul 80.

LEGEA MIGRAȚIUNILOR 1925

După 1925, — încep să apară simptomele marelui crize care s'a declanșat începând cu anul 1928.

Șomerii străini nu puteau fi împiedicați să intre în țară.

România n'avea decât legile polițienești, — antebelice, — care nu prevedeau nici o politică de protecție. Eram dezarmați.

A trebuit să se întâmple scandalul cu nenorocita chestiune a pașapoartelor, care să pună pe tapet această problemă, în toată gravitatea ei și să forțeze alcătuirea legii migrațiilor.

În legea migrațiilor, găsim dispozițiuni ce în adevăr puneau la punct intrarea și ieșirea lucrătorilor străini.

Privegherea a fost luată din mâna organelor polițienești și trecută Ministerului muncii. Acesta putea interzice lucrătorilor străini, — când interele economice și sociale cer aceasta.

În ramurile unde avem lucrători români imigrarea putea fi interzisă.

Dar, Ministerul de interne, — peste capul Ministerului muncii, — aprobă intrarea în țară, iar mâna de lucru românească rămânea fără apărare.

LEGEA PENTRU PROTÈGUIRÈA MUNCII INDIGÈNE 1930

De aceea, a trebuit să vină legea dela 1930, care a completat aceste dispozițiuni. Această lege păcătuiește

însă prin aceea că, deși alcătuită într'un regim de criză, — deci în momentul când începuse să apară șomajul, — ceea ce nu era cazul cu legea din 1925, nu atacă toate aspectele sociale ale problemei: se mulțumește numai să întregească legea din 1925.

Inovații fericite:

Streinul intrat în țară, — nu poate exercita o profesiune fără o „*autorizație prealabilă*“.

Autorizația se dă de ministerul muncii, — cu avizul „*comisiunii migrațiunilor*“.

Oricând această autorizație poate fi refuzată, dacă în ramurile respective avem suficient personal românesc, și dacă există teama unui eventual șomaj.

Mai mult, — autorizația acordată putea fi retrasă și pe motiv de „*ordine publică*“, — „*stare economică, sanitară și morală*“.

Pentru control, — în biletul de libera petrecere era trecut termenul și anexat lui, — se libera și biletul de „*exercitarea meseriei*“.

Slăbiciunea guvernelor și lipsa de înțelegere a miniștrilor, — a făcut legea inaplicabilă.

Devada?

Sunt protestele tuturor corporilor profesionale și tuturor șomerilor din țară, contra hotărârilor și abuzurilor care se practică sfidător, prin rămânerea în țară a atâtor străini, cari ocupă locurile băștinașilor. Sunt acuzații publice, — nu în surdină, — că străinii plătesc cu arginți dreptul de rămânere în țară. Legea aceasta în mâna unui ministru naționalist, poate da bune rezultate. Cu toată lipsa de modestie — dar trebuie să vă spun, — că în timp de 18 luni, cât am condus ministerul muncii, am trecut peste frontieră 20.000 străini din 50.000 câți am găsit. (Aplauze).

LEGEA DIN 1934

pentru „*utilizarea personalului românesc în întreprinderi*“

Însuși guvernul, acelaș guvern care a dat legea migrațiunilor, a fost forțat să vină cu legea din 1934 sub

presiunea clamoarei publice, sub presiunea agitației corpurilor profesionale, și mai ales — de ce să n'o spunem? — sub presiunea imperativului național.

Dar, dela început trebuie să vă comunic revolta și desgustul meu, când văd în titlul unei legi votată de parlamentul român, cuvintele: „pentru utilizarea și încadrarea personalului românesc“ ca și cum ar fi țară colonială nu independentă și stăpână pe destinele ei. (Aplauze).

Cum d-lor — noi românii să fim încadrați de străini în întreprinderile din propria noastră țară?

Și cu toate acestea — aceasta este realitatea: Suntem prizonierii capitalului străin; v'am dovedit-o cu cifre.

Este suficientă sau nu această lege? Desigur se înalță sufletul oricărui român când citește în lege că în fiecare fabrică, în fiecare uzină, în fiecare atelier în fiecare ramură economică să fie $\frac{4}{5}$ personalul românesc, și numai $\frac{1}{5}$ muncitori străini. Dar dacă luăm legea nu în textul ei, ci în spiritul ei, trebuie să ne gândim că aceste $\frac{4}{5}$ români și $\frac{1}{5}$ străini nu cuprind pe minoritari. Toate frământările din Cameră și Sena, precum și agitațiile breslelor profesionale, erau dirijate în sensul stabilirii procentelor *dintre noi și minoritari*, nu dintre noi și pașaportari. Căci dacă este vorba să aplicăm cota de 20% numai pașaportarilor, ajungem la constatarea tristă că această cotă este inoperantă deoarece avem în țară maximum 40.000 străini cu pașapoarte și bilete de liberă petrecere; ar însemna să mai importăm încă 220.000 străini cu pașapoarte, pentru ca să fim în limitele cotei de 20% străini față de cei un milion lucrători din fabrici, ateliere și uzine și 300.000 funcționari particulari din birouri, prăvălii și magazine.

Guvernul nu putea însă să nu simtă că plânsetele românilor băștinași se îndreaptă nu numai către străinii cu pașapoarte, dar și contra străinilor supuși români, adică minoritarilor.

Strigătul pornea din toate părțile, din mijlocul cor-

purilor profesionale: ingineri, arhitecți, doctori, avocați și chiar corpul profesoral. Mai revoltate erau cererile muncitorești în special a funcționarilor particulari, unde în adevăr, procentul minoritarilor este revoltător și strigător de nedrept.

Din această cauză, adică sub presiunea clamoarei publice, și pentru a potoli spiritele agitate, guvernul a recurs la următoarea stratagemă: În lege n'a precizat ce se înțelege prin „români”. În regulament însă a obligat pe societățile cari întrebuintează personal minoritar să treacă în tabele și origina etnică, adică separat românii de baștină, separat minoritarii.

De ce s'a strecurat această obligație pe cale de regulament? Pentrucă ea corespunde revendicărilor neamului, și nu se poate ori care ar fi guvernul care la un moment dat ține în mână lui destinele neamului, nu se poate să nu afirme primatul muncii românești. (Aplauze).

Problema este pusă cu toată tăria în fața națiunei române.

Ea constituie din momentul acesta un „*bun public*”.

Numai guvernele mioape pot ignora și contesta gravitatea ei.

SABOTAREA

Și cu toate acestea, — sunt mulți acei cari nu înțeleg sau nu vor să înțeleagă gravitatea.

Destăinuirile pe cari le-a făcut d. senator Moteanu „președintele comisiunii de pe lângă Ministerul de Industrie pentru încadrarea personalului românesc”, sunt alarmante.

Legea „*nu se aplică*”, „*legea nu se poate aplica*”, „*legea este sabotată*”, — iată dureroasele constatări ale celei mai indicate persoane să cunoască realitatea.

Că legea este sabotată, o dovedesc destăinuirile d-lor Vaida și Leon, care ca miniștri în funcțiune au cerut întreprinderilor străine, acceptarea de personal românesc, — și au fost refuzați, — chiar jigniți.

Dar ceea ce este mai grav este că d. președinte Moteanu acuză pe foștii Miniștrii ai Industriei că nu au dat sprijinul necesar din contră, au sabotat lucrările comisiei, și că din această cauză s'a ostracizat munca națională și s'a tolerat acapararea întreprinderilor din țară de către elementele străine.

Grav, — foarte grav.

Legea e inaplicabilă

Raportul d-lui Moteanu ne dă nouă satisfacția să constatăm că după doi ani dela votarea legii se verifică în întregime arătările noastre că legea este inaplicabilă și nu va da nici un rezultat.

Cum să se poată aplica legea când din cele 250.000 întreprinderi câte sunt în țară nu s'au verificat nici a suta parte, ceea ce înseamnă că trebuie cel puțin 100 de ani pentru controlul tuturor întreprinderilor.

Așa am constatat noi acum 2 ani, — tot așa constată azi inginerii în congresul dela Iași — tot așa rezultă și din raportul d-lui Moteanu, și cu drept cuvânt, pentru că o singură comisie pentru toată țara, are nevoie de zeci de ani pentru verificarea tuturor întreprinderilor. Să se descentralizeze, să se formeze 10—12 comisiuni regionale pe inspectorate, așa am propus în parlament, și tocmai azi, — după 4 ani dela votarea legii s'au alcătuit 12 comisiuni, — care lucrează pe lângă inspectoratele industriale.

Alte lacune

Legea din 1934 mai păcătuiește prin faptul că admite posibilitatea ca procentul de 20% să fie mărit pentru anumite întreprinderi ce vor fi fixate de consiliul de miniștri.

Se mai comite greșeala ca pentru membrii consiliului de ad-ție cota este de numi 50% — ceea ce înseamnă că tendința de naționalizare a capitalului este iluzorie, —

atunci când străinii care dețin capitalurile întreprinderii, — vor avea și cel puțin o jumătate din membrii de conducere.

„Sancțiunile“ prevăzute în art. 8 în caz de abatere sunt de asemenea iluzorii, aceasta o dovedește faptul că timp de 6 ani nu se citează un singur caz de „retragerea avantajilor“, de „excluderea dela furniturile publice“, de „suspendare sau închiderea întreprinderilor“.

Se recunoaște un singur merit, — acestei legi, — de ordin tehnic.

Este prima care împarte personalul întreprinderilor pe categorii și anume:

- 1) Personalul administrativ superior;
- 2) Personalul tehnic superior;
- 3) Personalul administrativ inferior;
- 4) Personalul tehnic inferior;
- 5) Lucrătorii calificați;
- 6) Lucrătorii.*).

MASURI DE PROTECȚIE ÎN CADRUL LEGILOR EXISTENTE**)

Domnilor, se tot vorbește de legi, de Constituție, de tratate de pace, cari ne-ar împiedica să luăm măsuri pentru protecția muncii naționale. Vă voi dovedi că nu poate fi nici o piedică de ordin legislativ sau constituțional.

Dar să vedem măsurile pe cari noi le propunem pen-

*) Prin regulamentul legii s'a mers mai departe și s'a precizat la fiecare din aceste categorii care sunt funcțiunile vizate de lege.

Funcțiunile diferă după ramurile profesionale, adică după cum întreprinderea este industrială sau comercială, — și în al doilea rând după categoriile arătate în lege.

***) Să se rețină că măsurile arătate în acest capitol au fost puse la 1936 și 1939 când nu exista regimul juridic de azi.

truca să întronăm munca românească în drepturile ei firești:

EVACUAREA PAȘAPORTARILOR

Sunt măsuri care se pot lua pe cale administrativă, pe baza legilor existente cum ar fi „*evacuarea țăturor pașaportarilor*“. Cred că acest lucru se poate face pe cale administrativă. Avem legea migrațiilor și legea din 1950; ne trebuie numai autoritate. Slavă Domnului! Când un guvern vrea să-și impună autoritatea, este imposibil să n'o aibă, mai ales pe linia națională. Dacă este o chestiune care poate să dea autoritate ori cărui guvern, oricât de slab ar fi el, aceasta este chestiunea națională. Iată dar o primă măsură: „deparazitarea țării de pașaportari“, cu legea în mână. (Aplauze).

REVIZUIREA

Dar, domnilor, ne-am trezit în momentul de față și cu o listă foarte lungă de încetățeniri dobândite peste noapte, de intrări frauduloase peste graniță, de indigene liberate de Rabini.

Față de aceștia, în virtutea legilor de astăzi, o revizuire poate oricând să constate că nu îndeplineau condițiunea de a li se elibera indigene; și cu sistemul acesta scoatem pe mulți uzurpatori cari ocupă locuri bune în toate ramurile de producțiune. Numărul acestora se ridică la circa 500.000. Un decret lege de revizuire înființând comisii speciale pe circumscripția unei Judecătării, va putea ușor să ne scape de cei ce și-au plătit cu arginți dobândirea frauduloasă a cetățeniei. Acest decret va veni, sunt sigur că va veni, pentru că este cerut nu numai de interesele naționale dar și de cele morale, — de sentimentul de mândrie și demnitate a statului român. (Aplauze).

Asta spuneam la 1936.

Azi am satisfacția să vă spun că Decretul de revizuire

zuire, — a venit. Este decretul cu care și-a inaugurat guvernarea primul guvern naționalist al lui Octavian Goga. (Aplauze).

Dar despre el ne vom ocupa puțin mai târziu. (1).

TRUSTURILE ȘI PROPORȚIONALITATEA

Alte măsuri ce se pot lua în virtutea legilor existente și pe cale administrativă: Domnilor, se tot vorbește de trusturi și carteluri. De atâtea ori s'a pus în discuție legea care urma să reglementeze — eu zic să stârpească — trusturile speculatoare și rapace. Susțin unii că o asemenea lege n'ar fi constituțională. Nu sunt de această părere, nu poate fi vorba de călcarea constituției. Dar eu cred că în virtutea legilor existente, pentru un guvern care vrea cu adevărat stârpirea trusturilor, nu poate să existe vre-o barieră în vremurile acestea de criză. În așa fel se fac operațiunile de vânzare, de cumpărare, și mai ales de comercializare, încât cea mai ușoară verificare a registrelor de către oameni hotărâți și curați, (aceasta recunosc, va fi greutatea selecțiunii) va face ca trusturile singure să cedeze; primesc ele singure $\frac{4}{5}$ muncă românească; altminteri, toate delictele Codului penal se vor descoperi în registrele acestor trusturi. Dacă ne trebuie o lege, o putem vota; și în această privință ea nu va fi neconstituțională, fiindcă nu va atinge fondul dreptului de proprietate.

FURNITURILE PUBLICE

Altă măsură care privește în special, mișca industria.

O statistică a inginerilor ne arată că cifra anuală a furniturilor publice ale Statului, județelor și comunelor variază între 10-12 miliarde. Cât intră, din această

1) Vezi pagina 32.

sumă în mână micului industriaș? Aproape nimic. Toate merg la marea industrie. Statul unguresc avea în această privință o politică precisă: aservirea elementului românesc prin încurajarea meseriașilor unguri ca origină etnică. Dece n'am practica și noi această politică? Eu am aplicat-o la niște furnituri de bocanci — domnul Mociorniță este aci și poate să vă spună — și la niște furnituri de postav, când făceam bugetul Jandarmeriei, și am văzut revolta marilor industrii, a trusturilor respective. Țin minte că în loc de 800 lei metrul de postav, micul industriaș l-a furnizat cu 400 lei metrul, iar la bocanci știu că statul a câștigat la o furnitură de 60 milioane vreo 12 milioane, pentru că le-a adjudecat asupra micilor industriași. Iată o măsură care în momentul de față se poate lua în virtutea legilor existente.

Cine ne poate opri ca pe cale de lege, să prevedem că nu vor mai fi primite la furniturile publice decât întreprinderile cari vor avea 80% muncă românească?

AVANTAGIILE LEGII PENTRU INCURAJAREA INDUSTRIEI NAȚIONALE POT FI REFUZATE INTREPRINDERILOR RECALCITRANTE

Tot așa putem proceda și cu toate celelalte avantagii prevăzute prin legile de încurajare a industriei naționale.

Nu trebuie să mai dăm reduceri la transporturi decât întreprinderilor cari se conformează proporționalității.

Nu trebuie să mai dăm contingente la export și scutiri vamale, decât fabricelor, care aplică cu sinceritate proporționalitatea.

CREDITUL: O ARMA EFICACE

Nu trebuie să se mai bucure de credite la Banca Națională a României sau la Creditul Industrial decât întreprinderile cari aplică proporționalitatea.

Robinetul este în mâna statului n'are decât să-l utilizeze în interesul suprem al națiunii, care cere ca ro-mânii să fie repuși în drepturile lor firești.

O LEGE A PROPORȚIONALITĂȚII ESTE CONSTITUȚIONALĂ

Dar, domnilor, nu putem oare să venim cu o lege pentru stabilirea proporționalității?

În funcțiunile de Stat, unde este angajată viața națiunii, unde avem arterele prin care pulsează sângele neamului, să nu permitem Statului să-și fixeze, chiar pe cale de lege, proporția?

Știu că se urmărește de fapt în momentul de față o politică în acest sens, dar eu zic: de ce să ne ascundem după deget?

De ce să nu ducem o politică fățișă? Să luăm taurul de coarne; este și în interesul națiunii, dar mai ales al apărării naționale, să mergem chiar dincolo de „*numerus proportionalis*“. Ce vreți? Națiunea majoritară suntem noi, și avem de apărut dreptul la viață, la stăpânire în propria noastră țară. Nimeni nu poate să ne acuze că nu vrem să mai rămânem la periferia vieții de stat și a vieții economice. (Aplauze).

La funcțiunile de Stat nu este deci nici o dificultate. Marea dificultate este față de locurile din industria particulară și în comerț. Aci este posibil să se impună pe cale legislativă numărul proporțional sau nu?

Eu cred că este posibil, în chiar cadrul Constituțiunii de astăzi.

Aș vrea să știu, ce dispoziție se opune ca în interesul superior al națiunii, să vin și să repartizez munca pe tot cuprinsul țării? Se poate opune Constituția ca prin legi propriu zise, — să impunem obligațiuni anu-mitor întreprinderi, — să prevedem avantajii sau restricțiuni, să fixăm chiar o „*ierarhie a drepturilor*“ bazată pe o „*ordine de preferință*“.

Dar, domnilor, ordine de preferință există în multe legi, care reglementează viața factorilor economici astăzi.

Să le luăm pe rând:

Când s'a venit cu legea agrară pentru împroprietărire s'a fixat o „erarhie a drepturilor“, chiar în categoria Românilor băștinași, și nu s'a gândit nimeni să ridice chestia constituțională. Trec întâi invalizii și văduvele de război, apoi urmează alte categorii de români.

Mai mult, chiar pe capitalistul rural, pe proprietarul mare deținător de pământ, l-am tratat după norme diferite. Am pus și față de el o ordine de preferință; acel care este situat într'o regiune cu o populație rară, dă mai puțin; acel care are mașini și inventar bogat are dreptul la 500 ha. etc. etc. Iată dar și în rândul îndreptățiților, și în rândul proprietarilor, — categorii cu situații schimbate dela individ la individ și dela clasă la clasă, pe care le face legea în cadrul Constituției, fără să se poată spune că s'au atacat drepturile naturale prevăzute în pactul fundamental: Constituția.

Dar se obiectează:

Exproprierea și împroprietărirea au fost dictate de rațiuni de Stat, — ceea ce nu e cazul cu industria și comerțul.

Cum oare nu e aceeași rațiune de Stat când legiuitorul vrea să repună pe români în locurile uzurpate de streini?

Nu e rațiune de Stat ca națiunea dominantă, — românii băștinași, — care timp de 2000 ani cu jertfa sângelui lor și a strămoșilor lor au păstrat această țară — să fie stăpâni pe comandamentele vieții naționale, și economice?

Cine este impostorul, — care să aibă curajul și lipsa de rușinoasă să pună astfel problema! Și cine este naivul, — așa putea zice trădătorul, care să-l asculte, și să-i dea dreptate? (Aplauze).

Dar, domnilor, factorul industriei nu beneficiază și el de o lege de preferință, pe care a cerut-o, și o cere în fiecare an cu o insistență sinonimă cu disperarea?

Ce oare este legea pentru încurajarea industriei naționale decât stabilirea prin lege a unei ordine de pre-

ferință având la bază origina etnică a materiei prime? În adevăr: fabricile cari vor lucra cu materia primă din țară formează prima categorie și se vor bucura de avantajii mai mari decât cele cari întrebuițează materie primă importată. Ce sunt acestea decât restricțiuni și avantajii fixate după origina etnică a capitalului? Dacă aceste categorii s'au putut face printr'o lege obicinuită pentru interesele industriei naționale, de ce oare nu le-am putea face pentru protecția muncii naționale?

Cum? Origina etnică poate forma temei juridic când este vorba de interesele capitalului mort și origina etnică nu poate forma obiectul unei legi atunci când este vorba de om, — de muncitorul care formează capitalul viu al națiunii? (Aplauze). De unde această distincțiune? Nu există nicio piedică, nu există nicio dispozițiune în Constituțiune care să oprească alcătuirea unei asemenea legi. (Aplauze).

Constituția acestei țări este destul de largă pentru ca în spiritul și litera ei să rezolvăm această chestiune pe calea unei legi ordinare.

Dar la urma urmei — cum v'am spus — este în joc însăși existența acestui neam. Constituție? Dacă Constituția te încurcă, o dai la o parte. Constituția este haina pe care și-o croiește un popor, în raport cu nevoile lui din momentul alcătuirii ei. Dar dacă s'au schimbat vremurile și haina devine prea strâmtă, schimbarea ei devine o necesitate.

Când începe poporul să se agite haina crapă, se preface în sdrențe, și trebuie să o dai la o parte. Dacă nevoile s'au schimbat, înlături haina care nu mai îmbracă aceste nevoi, și dai țării o haină nouă, o Constituție nouă. (Aplauze).

TRATATELE DE PACE

Tratatele de pace? Domnilor, sunt naivi acei cari cred că o națiune, în secolul în care trăim astăzi, poate

fi oprită în drumul ei ascendent ca un petec de hârtie. Dar, tratatul dela Versailles și tratatul dela Trianon diferă mult de celelalte tratate anterioare. Tratatele care au dat o nouă hartă Europei, au la bază ideea morală și politică a principiului naționalităților. Așa s'au trasat granițele pe baze etnice nu la întâmplare, nici după capriciile celor dela masa verde.

Suntem dar în spiritul tratatului de pace. Însăși concepția lui Wilson a fost ca *Statele să corespundă cu națiunile*; Statul și națiunea să se confunde, dacă se poate. Lucrul acesta însă nu s'a putut, deoarece există insule izolate de minorități, mai numeroase într'un Stat, mai puțin numeroase în alt Stat. Ideea morală și politică a principiului naționalităților. Așa s'au ne. În statutul minorităților, se va vedea că din punct de vedere juridic singura națiune care trebuie să aibă întâietate, singura care poate să vorbească și să se prezinte în bloc, este națiunea dominantă, *națiunea majoritară*.

Minoritarii trebuie tratați cu omenie, dar ei nu se pot prezenta în bloc ca națiune separată. Ei au *drepturi naturale și personale* n'au drepturi colective. Prin urmare, suntem în însăși ființa, în însuși spiritul tratatului de pace, când spunem că avem dreptul să ne aranjăm la noi acasă, așa cum găsim noi că este mai bine.

Noi nu avem granițe geografice, noi avem granițe etnice, noi avem granițe sufletești. Poporul român s'a născut în aceste granițe și națiunea majoritară suntem noi, cei cari stăpânim de două mii de ani, din moși strămoși, acest pământ. (Aplauze).

Domnilor, între drepturile minorităților și drepturile națiunii majoritare, cari trebuie să primeze? Drepturile minoritarului-individ, sau drepturile colectivității-națiune? A pune problema, înseamnă a se rezolva de la sine. O națiune nu poate să trăiască numai pentru că are număr mare, ci trebuie ca toate funcțiunile organice să fie în mâinile ei.

Funcțiuni organice sunt funcțiunile de Stat; funcțiune organică este funcțiunea industriei, a comerțului, muncii manuale, și intelectuale, a culturii, a mișcării vieții în general.

Să nu uităm că nervul care mișcă viața unei țări — industria și comerțul ne-a dat cele mai bune și viroase elemente.

Burghezia este un fel de laborator unde se călesc din generație în generație elementele cele mai bune pe cari le poate da un neam. A lipsi națiunea majoritară de industrie și comerț, înseamnă a o lipsi de funcțiunea cea mai importantă, înseamnă a-i amputa un organ esențial. (1).

DREPTUL DE LEGITIMA APARARE

Problema primatului muncii românești, — este dictată de dreptul de legitimă apărare al națiunej române.

Domnilor, toți au în suflet această credință. Diferența este că unii o mărturisesc, și alții nu. Eu cred că cea mai frumoasă atitudine este cea fățișă. Cred că facem un serviciu și minorităților, dându-le siguranța zilei de mâine, arătându-le că este mai demn, mai moral, mai frumos să trăiască împreună cu noi în proporție justă, în fiecare clasă socială și în fiecare categorie profesională, în raport cu numărul lor, iar nu printr'o excrescență parazitară într'o parte și prin anemie mortală în partea cealaltă.

Nu, noi nu ne-am făcut vinovați de șovinism. „acest cel mai greu păcat al unei rase” cum îi spunea Nae Ionescu. Intreaga noastră politică minoritară de după războiu, a avut atitudini categoric potrionice șovinismului exagerat.

„In țara noastră problema antisemită se confundă

1) Vezi importantul discurs al D-lui M. Manoilescu, — la congresul A. G. I. R.

cu problema economică. Antisemitismul nostru nu s'a inspirat nici din reguli rasiŝte și nici din considerații confesionale. Acestea vin pe urmă. În fond însă și în primul rând „aspectul economic al vieții românești” ne revoltă și ne îndeamnă să luăm măsuri de legitîmă apărare.

Când vedem că venitul național se împarte, așa cum se împarte; când vedem că beneficiile cele mai mari merg în mâinile minoritarilor, cum să nu cădem pe gânduri? Cum să nu se simtă frămîntat în toate fibrele sufletului său românul cu dor de țară, de dreptate? Acest parazitism al minoritarilor pe trunchiul muncii românești, această excrescență patologică, — cum îmi permit s'o numesc — nu mai poate dăinui. Trebuie cât mai repede înlăturată, printr'o măsură energică, echitabilă și justă pentru toți.

Nu suntem „nici anti-maghiari”, „nici anti-germani” „nici anti-semiți” „nici anti-bulgari” suntem „pro-români”, — și nimeni nu ne poate acuza că vrem să ridicăm familia noastră românească, din starea degradantă în care a dus-o vitregia istorică. (Aplauze prelungite).

Ultimul act din marea piesă a neamului

Politica statului român în această extrem de delicată chestiune trebuie să fie fără ascunzișuri, clară și la lumina zilei. Nu este aici vorba de reacționarism, de democrație, de partide de dreapta sau de stînga, ci este o chestie care trece peste cadrul strîmt al partidului politic și îmbracă un caracter mare național, căruiu statul român trebuie să-i găsească o soluție urgentă și dreaptă.

Generația dela 1848 și dela 1859 ne-a dat Unirea. Generația dela 1877 ne-a dat independența. Generația dela 1916—1918 ne-a dat apoteoza, întruchiparea idealului național, închegarea într'un singur trup politic a Românilor risipiți sub diferite stăpîniri.

Mai trebuie să jucăm ultimul act din marea piesă a nea-

muluj: consolidarea în interior. Mai trebuie, Domnilor, să facem un suflet unitar, un suflet românesc. Mai trebuie să întărim această națiune, și cred că nu putem s'o stăpânim politicește, decât întărind-o economicște. Robirea economică duce fata! la pierderea independenții politice.

Numai emanciparea românului băștinaș asigură suveranitatea României, acesta să fie crezul nostru de astăzi, — de mâine și de totdeauna. (Aplauze prelungite).

PROTECȚIA MUNCII NAȚIONALE PE BAZA ORIGINEI ETNICE *)

Domnilor Studenți,

Obiectul comunicărei mele de astăzi este să vă pun la curent cu legiurile regimului legionar în legătură cu problema care ne preocupă pe noi de ani de zile:

„Protecția Muncii Naționale“.

Pentru trecut până la decretul de „Revizuire al în-cetățenirilor frauduloase“, — denumit Octavian Goga, — aveți broșura tipărită sub auspiciile I. S. E. M. și care conține istoricul tuturor legilor de protecția muncii naționale până la 1938.

Legiurile după 1938 trebuiesc neapărat cunoscute, — deoarece schimbă radical fața problemei, și pășește hătărât la protecția muncii naționale fără scrupule constituționale și fără sperietoarea tratatelor internaționale.

Le vom studia și pe acestea tot în ordine cronologică

Este adevărat că protecția muncii naționale pe baza originii etnice n'a apărut decât odată cu întronarea regimului național socialist din Germania.

Toate legiurile menționate mai sus, vizau pe străi-

*) Comunicare la I. S. E. M. — pentru studenții Academiei de Inalte Studii Comerciale și Industriale — Decembrie 1940.

nul pașaportar, adică pe străinul aparținând aceluiaș stat și care pe cale de emigrare căuta plasament în câmpul muncii unei alte țări, decât țara sa proprie.

Măsurile de protecție a muncitorului național contra străinilor ca origine etnică, dar deveniți cetățeni români, ca urmare a tratatelor, adică minoritarii, nu existau.

Motivele invocate erau de ordin juridic și internațional.

Motive de ordin juridic:

„Constituția“ tuturor țărilor democratice nu făcea nici o diferență între minoritari și autohtoni. Toți cetățenii indiferent de origina etnică, — erau egali în fața legilor.

Motive de ordin internațional:

„Tratatul de pace“ și în special tratatul dela Versailles făcea din minoritarii din teritoriile anexate cetățeni cu drepturi egale ca și băștinașii.

Toate țările care și-au mărit teritoriul în urma tratatelor de pace, au fost obligate să accepte ca cetățeni cu drepturi egale pe toți locuitorii aflați în noile teritorii în momentul încheerii păcii (1918).

O singură națiune a fost obligată să accepte data de 1913, data războiului balcanic, — iar nu 1918, data încheerii tratatului dela Versailles. Aceasta a fost România care a fost obligată să considere cetățeni români pe toți străinii, care după 1913, se refugiaseră în România.

Aceasta probabil după cum spunea marele Octavian Goga, din „mărinimie“ pentru ospitalitatea noastră.

Pe baza acestor două considerațiuni, guvernele române, ezitau să ia măsuri de protecția muncii naționale, și față de minoritari.

Se auzeau strigăte de protestare pe toate tonurile.

Nu puteți călca Constituția.

Nu puteți viola tratatul de pace pentru că ar în-

semna să distrugeți actul de naștere al României mărite.

Iată de ce guvernele române cu toată presiunea opiniei publice și a corpurilor profesionale s'au oprit la jumătatea drumului și au venit cu legiuiri anemice. Am citat ca model de slăbiciune și ipocrizie legea din 1934, denumită jignitor „pentru încadrarea personalului român în întreprinderi“ și care intenționat făcea confuzie între pașaportari și minoritari din scrupule constituționale și de teama tratatelor de pace.

GUVERNUL NAȚIONALIST GOGA-CUZA

Revizuirea încetățenirilor

1938

În conferința pe care am ținut-o în 1936 sub auspiciile asociației titraților din Asigurările Sociale (A. T. A. S.) am cerut „revizuirea cetățeniei tuturor indivizilor care și-au dobândit în mod fraudulos cetățenia“.

Am repetat cererea în Parlament în 1937, cu ocazia interpelării ce am adresat d-lui ministru Valer Pop, asupra protecției muncii naționale.

Spuneam atunci, — acest decret va veni — sunt sigur că va veni, — pentru că este cerut nu numai de interesele naționale dar și cele morale, — de sentimentul nostru de mândrie și demnitate a Statului Român.

Acest decret a venit.

El a luat ființă grație atitudinii hotărâte, a doi încercători patrioți Octavian Goga și A. C. Cuza, — în guvernarea care a durat numai 40 zile (!)

Cum am făcut parte din acest prim guvern naționalist știu ce greutate a întâmpinat poetul pătimirii naționale pentru ca să poată da ființă legală acestui decret, — care a pus în mișcare toate legațiile străine.

Căderea prematură a guvernului Goga — Cuza a fost urmarea elaborării acestui decret și a măsurilor de naționalizare a vieții politice și economice.

Guvernul național Goga — Cuza, a avut cel dintâi curajul să *desfînteze presa înstrăinată*.

Tot el a inițiat naționalizarea vieții economice prin *anularea tuturor brevetelor rurale de bături spirtoase*.

A încercat naționalizarea tuturor societăților care exploatau un monopol al Statului, — Discom, — C. A. M., — etc.

Un vast program de naționalizare, fusese redactat și dat publicității în țară.

În fruntea programului era naționalizarea mânei de lucru pe care își luase sarcina să o ducă la îndeplinire George Cuza, fiul patriarhului naționalismului A. C. Cuza.

Am avut onoarea ca ministru al agriculturii, să propun și să fie acceptat un amănunțit program social pentru ocrotirea muncitorului agricol.

El sfârșia cu următoarea frază „Ca încoronare vom lua toate măsurile ca „țarina să fie salvată”, să nu ajungă în mâini străine și să rămână în deplină proprietate a muncitorului român de pământ.”

Dar această atitudine curat naționalistă, i-a fost fatală. După 40 zile prima guvernare naționalistă a fost forțată să plece dela guvern sub presiunea forțelor oculte dinăuntru și din afara granițelor țării*).

(Vezi memoriul Octavian Goga).

*) Revizuirea cetățeniilor dobândite fraudulos, conțineau o procedură foarte sumară ducând sigur la scop.

În adevăr în termen de 30 zile dela publicarea legii, primarii comunelor erau obligați să întocmească un tablou al evreilor din comună.

Evreii trecuți pe tablou erau la rândul lor obligați să depună actele doveditoare că au dobândit în mod regulat cetățenia.

Judecătorul de ocol după studierea actelor da hotărârea de revizuire a cetățeniilor dobândite fraudulos.

După cum vedem procedura e cât se poate de sumară și urgentă iar administrarea probelor era lăsată în sarcina evreului trecut pe tablou.

Totuși decretul n'a putut da roadele așteptate deoarece la scurt timp și înainte de expirarea termenilor din decret guvernul Goga a plecat iar succesorii au menținut revizuirea, — de formă, — pentru ochii lumii.

CONSTITUȚIA DIN 1938

Sămânța aruncată de guvernul naționalist nu putea să nu dea roade.

Problema protecției muncii naționale pe baza originei etnice prea era dreaptă ca să nu oblige pe toate guvernele succesoare să țină seama de ea.

Guvernul prezidat de patriarhul Miron, sub presiunea agitației corpurilor profesionale a studențimei și a întregii suflări românești s'a crezut obligat să treacă în Noua Constituție articolul care proclamă caracterul majoritar și creator de Stat al națiunii române.

Primul Ministru Patriarhul Miron Cristea afirma că la baza noului așezământ trebuie să fie întâietate pentru națiunea română, care prin jertfele și prin credința ei a creiat Statul nostru național.

Dar această declarație a rămas fără urmări.

Toate guvernele care au urmat n'au alcătuit nici o lege care să traducă în fapt întâietatea națiunii române.

Ele se mărgineau să se oblige în fața țării numai la o strictă aplicare a legilor de protecție a muncii naționale, — adică a acelor legi care se dovediseră fără eficacitate.

Și aveau cea mai fericită ocazie atunci când s'au organizat breslele de muncitori, meseriași și funcționari particulari (1938) să pășească la o adevărată naționalizare a personalului românesc. Nici în decretul breslelor din 1938, — nici în proiectul din 1939, care avea pretenția să organizeze întreaga națiune română pe categorii profesionale nu găsim vre-o măsură de protecție a românului băștinaș. S'au mulțumit să pună breslelor obligația platonice, — fără sancțiune, — că nu vor activa decât în spirit național, și nu se vor afilia la organizațiile internaționale, fără autorizația guvernului.

Ori aceasta era negarea completă a măsurilor de protecție a muncii naționale.

STATUTUL JURIDIC AL EVREILOR DIN 1940

Ministru de Justiție I. V. Gruia

Acest Statut care poartă semnătura d-lui I. V. Gruia, — ca ministru de Justiție, — împarte pe evrei în trei categorii corespunzând celor trei sectoare ale vieții publice:

1. Spiritual;
2. Politic;
3. Economic.

În primul sector se decretează libertatea de conștiință; adică libertatea religioasă, libertatea cultului mozaic.

Statutul ia de bază pentru „fixarea noțiunii de evreu“, — „religia mozaică“, adică *criteriul ritului*, scotit mai restrictiv decât criteriul pur biologic, — unit însă și cu *criteriul sângelui*.

Deci sunt evrei toți cei care sunt de religie mozaică.

Sunt evrei și cei care s'au botezat dacă amândoi părinții, sau chiar numai tatăl este evreu nebotezat. Religia mamei nu influențează pe a copiilor în căsătorie. Dar rămân evrei, — copiii născuți din mamă evreică necăsătorită, adică copiii naturali.

Din punct de vedere al drepturilor evreii sunt grupați în 3 categorii:

Categorie I-a sunt cei care au venit în România după Decembrie 1918.

În categoria II-a sunt cei care au devenit cetățeni români înainte de 30 Decembrie 1918, beneficiind fie de dispozițiile tratatelor, fie de diferite legi pe baza cărora au dobândit naturalizarea.

Evreii de categoria III-a, sunt cei care nu intră nici în categoria I-a și nici în categoria II-a.

Evreii de orice categorie ar face parte „nu pot dobândi imobile rurale“.

Ministerul de agricultură poate „să exproprieze“

pentru interes național orice proprietăți rurale aparținând evreilor.

Nu pot dobândi, — în viitor, — întreprinderi industriale rurale, nici prin cumpărare, nici prin succesiuni.

Dacă le-a dobândit pe cale testamentară sunt obligați să le lichideze în timp de 6 luni.

Evreii de toate categoriile nu pot dobândi „*nume românești*”.

Evreii de categoria I-a și a III-a:

a) nu pot fi funcționari publici”.

b) nu pot fi notari publici, avocați, experți și nu pot exercita orice alte profesii, care prin natura lor au legătură cu autoritățile publice.

c) Nu pot fi membri în Consiliile de administrație, fie în întreprinderile publice, fie în cele private.

d) Nu pot fi „comercianți”, sub nici o formă, în comunele rurale, iar în comunele urbane nu pot fi comercianți de băuturi alcoolice, exploatatori de cinematografe, editori de ziare și cărți românești, precum și deținători a oricăror mijloace de propagandă național-românească.

Numai evreii din categoria I-a și III-a pot „*exercita profesiunile libere*”, — însă în limitele ce se vor arăta printr'un jurnal al consiliului de miniștri, și dacă nu intră în excepțiile prevăzute de decret.

„*Obligațiunile militare*”, fiind obligațiuni de onoare se transformă pentru evreii din categoria I-a și categoria III-a în obligațiuni „fiscale” și în obligațiuni de „muncă de interes obștesc”, după capacitatea și situația fiecăruia.

Lipsește românizarea personalului

Pentru „*naționalizarea personalului*” din întreprinderile economice nu există nici o dispoziție care să asigure utilizarea românilor în industrie și comerț.

Ar părea că art. 16 al. c care prevede obligația de

„concediere în termen de 6 luni, pentru toți cei ce exercită activități economice și sociale“, — s'ar referi la înlocuirea personalului străin pentru a crea locuri celui românesc.

E greu ca pe cale de interpretare să se ajungă la înlocuirea personalului străin cu cel românesc. Dar nici măcar posibilitate de interpretare nu există, — de oare ce nicăeri în decret nu se pomenește de „personalul salariat“ ci numai de „întreprinderile economice“.

Statutul asupra acestui punct prezintă o mare lacună, — care trebuie să fie acoperită. Ea a fost satisfăcută prin decretul alcătuit de regimul legionar denumit pentru „românizarea personalului“.

„ORIGINA ETNICA“

Criteriul Sângelui ?

Criteriul Ritului ?

Criteriul Juridic ?

În toate legile noastre ca și aproape în toate legiurile străine se rostește mereu cuvântul: „*origina etnică*“.

Decretele conducătorului statului român se referă la „origina etnică“, ori de câte ori se iau măsuri pentru românizare.

Guvernul Goga-Cuza — a declarat de asemenea că la baza legiurilor sale va fi origina etnică.

Ce trebuie să înțelegem dar prin „origina etnică“?

Origina etnică luată în sens etimologic înseamnă „rasism“.

Rasismul pretinde pe baza criteriilor de sânge dova că părinții și strămoșii au aparținut aceluiași „*Etnos*“, adică aceleași națiuni, — din care orice individ purcede pe calea firească a eredității, în linie descendentă.

De aceia mulți răspund atunci când sunt întrebați asupra originii etnice că ea nu se poate constata decât prin analiza sângelui.

A doua părere este a acelor care cer să se ia de bază: *religia*, — *criteriul ritului*, — socotit mai restrictiv de cât criteriul pur biologic, unit însă și cu *criteriul sângelui*“.

Alții pretind că **problema trebuie rezolvată pe calea actelor de stare civilă** singurele care pot face dovada originii etnice.

Primul procedeu este biologic și medical, al 2-lea are la bază religia, al 3-lea se referă la actele de stare civilă, — *criteriu juridic*.

Este adevărat că știința medicală n'a ajuns la atâta perfecție ca pe cale de analiză să putem descoperi originea etnică după identitatea de sânge.

Dar nici religia și nici succesiunea de acte nu conțin întotdeauna adevărul.

Juriștii numai din necesitate au recurs la o ficțiune socotită **prezumție de drept**, că „tatăl este acela pe care îl arată căsătoria“. „Pater est quem nuptiae demonstrant.

La o națiune ca cea română expusă atâtor năvăliri barbare, — este greu să nu găsești amestecătură de sânge dela popoarele care au avut oarecare așezare gospodărească în mijlocul românilor băștinași.

Rasism pur fără **infiltrații străine**, — cu greu se poate găsi la vre-o națiune. Chiar părintele rasismului Gobineau, afirmă că numai popoarele nordice, ferite de invazii, — pot invoca rasismul curat.

Italianii și Germanii pretind că popoarele lor, — pot invoca rasismul pur.

Și cu toate acestea, „origina etnică“, fiind o realitate trebe precizată juridicește și politiceste.

În Senat pe cale de interpelare și într'un cotidian răspunzând la o anchetă a presei — am declarat că pot fi socotiți de **origină etnică română** toți cei care numără în trecutul lor „*trei serii de morminte și trei serii de cruci*“.

Trei generații, — născuți și crescuți români și creș-

tini, — cred că e suficient să se facă dovada originii etnice.

După 2 ani. — am constatat cu satisfacție, că în Constituția din 1938, — azi abrogată, se prevedea că nu pot fi numiți miniștri decât cei cari descindeau din 3 generații de români, autohtoni.

Un ziarist american, pretinde că Fuehrerul Adolf Hitler i-ar fi declarat că trebuiesc 4 generații.

Alții pe lângă numărul generațiilor mai cer și afirmarea neșovăelnică a unei sincere conștiințe naționale.

Primul guvern care a legiferat pe baza originii etnice a fost guvernul Goga-Cuza.

În *legiuirile regimului legionar* găsim următoarele dispoziții:

În decretul pentru exproprierea bunurilor rurale, evreu este socotit nu numai acel care are ambii părinți evrei, — dar și cel care este născut numai din tată sau numai din mamă evreică.

În decretul lege pentru românizarea personalului în întreprinderi, în art. 6 se socotesc evrei numai cei născuți din ambii părinți evrei sau numai din tată evreu, indiferent de religie.

În acest decret origina etnică a mamei nu contează dacă e căsătorită legitim însă contează dacă e necăsătorită, — pentru copii naturali, — care urmează condiția mamei.

Chestiunea fiind așa de importantă suntem de acord cu domnul Eugen Petit, consilier la Inalta Curte de Casație, că fiecare decret-lege în legătură cu protecția muncii naționale trebuie să clarifice:

- a) Ce se înțelege prin origină etnică?
- b) Cum se va face dovada ei?
- c) La câte generații se mărginește?
- d) Ce soluții se dă în cazurile de încrucișări de rase, fie ariană cu neariană, fie ariană cu română?

Astăzi protecția muncii naționale a îmbrăcat formă radicală, — origina etnică este criteriul determinant, în întreaga Europă.

Toate țările, — dela Marea Nordului la Marea Mediterană, — din Norvegia, până în Spania, — toate recurg la măsuri de protecția muncitorului autohton pe baza originii etnice.

Semnalul l-a dat Germania Național-Socialistă, — care cea dintâi a legiferat pe baza originii etnice.

In Germania.

„Statutul special” al evreilor prevede restricțiuni și la exercitarea profesiunilor libere și în viața economică, — în comerț, industrie, meserii, etc. (1).

Dobândirea proprietăților imobiliare e complet interzisă. (2).

1) *In Germania* prin a 5-a lege de complectare dela Nürenberg din 1938 nici un avocat evreu numai poate pleda în cuprinsul Germaniei.

Deasemenea printr'o decizie din 1939 membrilor partidului Național Socialist li s'a interzis să reprezinte interesele Evreilor.

Dela 1 Ianuarie 1939 nu pot avea magazine de desfacere cu amănuntul, case de comenzi și întreprinderi de expediție.

Dela aceiași dată le este interzis exercitarea unei meserii pe cont propriu.

Sunt oprîți de a fi conducători de întreprinderi și nici nu pot fi membri ai unei cooperative. — Prin legea burselor li s'au interzis accesul la bursă.

Evreii supuși Germani și apatrizi nu vor putea primi decât „pronume” evreiești dintr'o listă anume întocmită.

Evreii care au un alt pronume de cît cele arătate în listă vor trebui să mai adauge pe lângă acest pronume pe cel de „Israel” dacă e bărbat pe cel de „Sara” dacă e femeie.

Prin legea din 27 Iulie 1935 care a organizat „Serviciul muncii” nu sunt primiți evrei, — ci numai arieni.

Selecționarea cadrelor din serviciul muncii care vor avea rolul de educatori ai tineretului național socialist, — nu permite de cît „arieni”.

2) Evreii nu pot dobândi în Germania proprietăți imobiliare. Instrănările sunt supuse unei autorizări prealabile și în caz când Statul acordă autorizația părțile contractante sunt obligate să plătească Statului o anumită cotă.

Legea din 3 Dec. 1938 declară pe față că ea urmărește pe bază legală „desiudaizarea generală” a economiei germane și a averii naționale.

Toate valorile mobiliare se depun la o bancă autorizată; de ele nu se pot folosi decât pe baza unei autorizări.

Regimul succesiunilor — starea civilă privind divorțul, tutela, adopțiunea, sunt reglementate special. Viața culturală deasemenea le este reglementată.

Întreprinderile evreiești sunt bine definite.

Se socotesc întreprinderile că sunt evreiești atunci când proprietarul este evreu, dacă la conducere sau în consiliile de adminis-

După Germania hitleristă, *Italia fascistă*, a luat aceleași măsuri, bazate tot pe origina etnică (1).

Statutul evreilor e mai drastic în unele ramuri profesionale, decât în Germania. (2).

Spania, după victoria lui Franco, a legiferat aceleași restricțiuni, tot pe baza originii etnice.

În *Norvegia*, *Danemarca*, *Olanda* și *Belgia*, țări ocupate de armatele germane, toate legiuirile din ultima vreme au la bază criteriul originii etnice.

Chiar în *Franța* neocupată, mareșalul Pétain pe cale de decret a ordonat revizuirea cetățeniei a peste 500.000 evrei intrați în Franța după 1918. — și revizuirea avocaților pe baza criteriului etnic.

„Nimeni nu poate fi sau rămâne înscris în tabloul ordinului avocaților sau pe listele de stagiu dacă nu posedă naționalitatea franceză cu titlu originar, ca fiind născut din tată francez. art. 1“

Până și țările care nu sunt sub dominația Axei, cum

trație este un membru evreu, sau când se găsește „sub o influență evreiască hotărâtoare“.

În *Varșovia* li s'au creat cartiere speciale pentru a se evita chiar contactul cu arienii.

Toate serviciile din aceste sectoare se exercită numai de evrei.

1) În *Italia*. Atitudinea fascismului e bazată pe rasism și se limitează la următoarele 10 puncte, apărute la 14 Iulie 1938 în „*Giro-nale d'Italia*“:

1. — Rasele există ca o realitate materială;

2. — Concepțiile despre rasă pot fi mai cuprinzătoare ori mai restrânse.

3. — Ideia de rasă este pur biologică.

4. — Populația *Italiai* actuale este în majoritatea ei de origine ariană, iar civilizația ei este ariană.

5. — Compoziția rasistă a *Italiai* este neschimbată de 1000 ani; după invazia Longobarzilor nu s'a mai produs nici o altă mișcare de importanță de popoare.

6. — Există prin urmare, o „rasă italiană“ curată.

7. — Rasismul trebuie să fie în *Italia* esențialmente italian și să aibe o orientare ariano-nordică.

8. — Este necesară să se facă o distincțiune precisă între omul mediteranean al Europei pe de o parte și acel orientat și african de altă parte.

9. — Evreii nu aparțin rasei italiene.

10. — Caracteristicile fizice și psihologice ale italienilor, care sunt curat europene, nu trebuiesc alterate în nici un chip.

2) Din cele 10 puncte rezultă că evreii nu aparțin rasei italiene care există ca o rasă distinctă.

„Evreii fiind de altă rasă și neasimilați de poporul italian în cursul vremurilor, stau în afara comunității naționale. Italianul, cu drept cuvânt mândru pe continuitatea sa etnică și pe opera civiliza-

sunt: Jugoslavia, Bulgaria (1), Turcia și Grecia au adoptat criteriul originii etnice drept bază a protecției muncii naționale.

LEGIUIRILE REGIMULUI LEGIONAR

Conducătorul Statului, — Dl. General Antonescu

și

Origina etnică

1940

România nu putea să rămână în afara curentelor, care azi domină viața politică și economică a Europei.

Domnul General Antonescu Conducătorul Statului român într'un interview acordat ziarului „Stampa“, din Torino, — pune categoric la baza ridicării elementului românesc criteriul originii etnice:

„Eu voi rezolva problema evreiască în cursul reorganizării Statului, substituind, încetul cu încetul, pe evrei cu români și, în primul rând, cu legionari, cari între timp se vor pregăti. Bunurilor evreilor vor fi, în

toare reaeizată, a devenit rasist, trăgând concluziile firești dintr'o situație dată“.

Ducele a sous răspicat: „Să știți și toată lumea să știe că și în chestiunea rasei vom merge drept la țintă. Este pur și simplu absurd să susții că fascismul imită ceva sau pe cineva“.

Nimeni nu va contesta acest drept Italianilor și cu atât mai puțin evreii, cari au fost întotdeauna adepții celui mai nelimitat și netolerant rasism. Ei s'au privit totdeauna ca aparținând unui sânge deosebit.

1) *In Bulgaria.* Prin legea pentru apărarea nației, evreii nu pot fi cetățeni bulgari, în consecință nu pot ocupa funcțiuni la Stat sau etatizate.

Nu pot exercita funcțiuni libere decât numai în raport cu numărul conaționalilor lor.

Evreii nu pot face parte din armată, în schimb vor plăti pentru aceasta anumite impozite.

Nu au drept să țină servitoare bulgăroaice.

Nici un evreu nu poate avea domiciliul într'o localitate fără aprobarea Direcției Poliției.

În Sofia nu se mai acordă nici unui evreu să-și stabilească domiciliul.

Evreii nu pot obține cinematografele, editurile, magazine de arme, case de filme, editori și redactori de ziare, actori.

Evreii nu pot avea acțiuni, capital, etc., în întreprinderile, care prin natura lor nu au nimic comun cu ei.

mare parte, expropriate, în schimbul unor indemnizații. *Evreii, care au venit în țară după 1913, cu alte cuvinte după a doua parte a războiului balcanic, vor fi înlăturați de îndată ce aceasta va fi cu puțință, chiar dacă au devenit cetățeni români, în vreme ce ceilalți, o repet, vor fi substituiți încetul cu încetul.*

Evreii vor putea trăi, dar nu vor putea fi beneficiarii resurselor și bogățiilor acestei țări. În România trebuie să trăiască și să fie puși în valoare mai întâi românii; ceilalți, dacă rămân locurile libere, vin după ei.

România legionară, aderând necondiționat la puterile „Axei” a legiferat protecția muncii naționale pe baza originii etnice.

Exproprierea bunurilor rurale

5 Octombrie 1940

Prima legiuire, prin care guvernul legionar al Generalului Antonescu și-a inaugurat acțiunea de românizare, — a fost „exproprierea bunurilor rurale”, aparținând evreilor.

Trec în patrimoniul Statului toate proprietățile rurale, aparținând evreilor, împreună cu tot inventarul viu și mort precum și stocurile de cereale și furaje aflate pe proprietățile expropriate.

Intră în expropriere și clădirile, — conacele și orice alte construcții.

Se scutesc numai două mii metri pătrați în jurul locuinței, dacă sunt situate în vatra caselor în jurul satelor și târgurilor, — deasemenea mobilierul și obiectele casnice.

Pentru ca să nu se producă confuzii în aplicare, decretul precizează „cine poate fi socotit evreu și ce se înțelege prin proprietate rurală”.

a) Evrei sunt toți cei cari sunt născuți din ambii părinți evrei, sau chiar dacă unul din părinți — mamă sau tată au fost evrei, indiferent de religie.

b) În proprietățile rurale se cuprind nu numai pământurile arabile dar și orice alte construcțiuni sau clădiri;

Un alt decret cu data de 10 Noembrie 1940 mai expropriază în favorul Statului:

a) *pădurile*, împreună cu toate instalațiunile și construcțiunile aflate pe ele.

b) „*Morile, pivele, și teascurile*” țărănești de ulei cât și cele de postay.

c) „*Fabricile agricole*” de spirit cu tot inventarul viu sau mort și cu toate stocurile.

d) „*Industria forestiere*”, cu toate instalațiile și construcțiunile.

Intră în expropriere nu numai evrei, persoane fizice. — dar și societățile evrești.

Societatea se socotește evreiască atunci când majoritatea capitalului aparține evreilor.

Societățile în nume colectiv se socotesc evrești, când unul din asociați este evreu.

Acțiunile societăților pe acțiuni se transformă, de drept în acțiuni nominative și pentru a nu se camufla acționarii sunt obligați să le depună în termen de 30 zile la sediul societății.

„*O comisiune specială centrală*” compusă din 3 magistrați, un agricultor și un inginer silvic este instituită pentru fixarea „indemnizațiilor”, care va lua de bază venitul brut fiscal.

Comisiunea va judeca și rezolva toate litigiile, care ar naște, nu numai între Stat și proprietarul expropriat, dar chiar și față de terți contestatori care vor ridica pretenții.

Exproprierea urbană, n'a fost decretată, — să nu se facă confuzie.

Guvernul legionar afirmă că este preocupat de marea problemă a românizării orașelor.

Infiltrația străinilor în proprietatea urbană, — în

ultimii 10 ani, — a luat aspectul unei adevărate invazii.

„Orașele trebuie să ne fie tot așa de scumpe, ca și satele. Ele fac parte integrantă din teritoriul național, din ființa Patriei. Orașul reprezintă **avantgarda** unui popor în lupta continuă pentru civilizație și progres. Orașul trebuie să fie port-stindardul ideilor înnoitoare, făclia biruitoare a idealurilor unui popor, **citadela** economică, depinde de punerea în valoare a bogățiilor naționale. Orașul este centrul vital în sbuciumarea materială și spirituală a unei națiuni“.

Profesiile libere

A urmat în ordine cronologică restrângerea dreptului de a exercita profesiile libere ca: avocatura, medicina, etc.

Evreii avocați nu vor putea exercita profesiunea de cât pentru coreligionarii lor persoane fizice.

Asistența juridică de orice fel pentru români și pentru societățile din România le este interzisă.

Toate contencioasele societăților sunt obligate, să concedieze pe avocații evrei și să numească în locul lor avocați români.

Aceleași restricțiuni sunt legiferate și pentru exercițiul „*medicinii*“.

Au drept să exercite medicina numai doctorii români, — înscrși în colegiul medical român.

Doctorii evrei, numai pot îngriji și nici să dea consultație pacienților români, ci numai evreilor, în care scop au fost obligați să se constituie într'un colegiu medical separat de al românilor.

Rețetele doctorilor evrei vor fi ștampilate cu un timbru sec, — care va purta în mod vizibil inscripțiunea „*medic evreu*“.

„*Farmacile*“ de orice categorie nu pot fi arendate evreilor. Contractele în curs sunt anulate.

Evreii nu pot fi întrebuințați sub nici o formă în farmacii. Expunerea de motive invoacă „apărarea sănătății satelor”, — care nu poate fi lăsată pe mâna streinilor. Aceleași restricțiuni se aplică și droguerilor.

Funcțiunile publice

Evreii nu pot fi nici militari, nici magistrați.

Indatoririle militare le fac sub forma rechizițiilor la muncile de folos obștească și sub forma plății unor taxe militare.

Evreii, nu pot ocupa locuri în învățământul de Stat de orice grad, ci numai în școlile lor speciale și acestea înființate numai cu autorizație specială.

În școală trebuie să avem pepiniere de suflete și spirite românești.

Străinii nu pot să officieze ca îndrumători în altarele școlii românești.

Cei care modelează sufletele tinerilor generații, trebuie să aibe suflet românesc și sânge românesc.

Căsătoria funcționarilor publici

Funcționarii publici nu se pot căsătorii cu persoane de origină etnică străină, contravenienții pierd slujba.

Decretul lege se inspiră din principiile de bază ale ori cărui Stat Național, — care cere ca elementul etnic băștinaș să-și primească locul pe care îl merită pentru organizarea familiei curat românești.

„Evreii” poartă în sângele lor destinul de incompatibilitate spirituală, morală și chiar organică”, — zice expunera de motive a „Statutului din 1940”.

Românizarea întreprinderilor

Tot atât de hotărâtă și drastică e acțiunea guvernului legionar și în viața economică.

Guvernul legionar și-a propus românizarea întreprin-

derilor prin naționalizarea capitalului și a personalului.

Pentru naționalizarea capitalului s'a format corpul „comisarilor de românzare”, cu dublu scop:

a) imobilizarea capitalului întreprinderilor constituite sub forma societăților pe acțiuni, și

b) Să nu se mai angajeze în viitor personal de altă origină etnică decât români.

Toate acțiunile la purtător se transformă de drept în acțiuni „nominative”, la întreprinderile unde au fost numiți comisari de românzare. Fără asentimentul comisarilor de românzare nu se mai poate face nici un act de dispoziție.

Decretul pentru înființarea comisarilor de românzare a fost socotit dela început o formulă urgentă, dar provizorie.

D. profesor Gh. Leon, fostul ministru al Economiei Naționale, a accentuat și subliniat atât urgența cât și provizoratul în conferința dela Academia de Inalte Studii Comerciale și Industriale din București. D-sa a cerut comisarilor de românzare să procedeze cu toată strictețea când este vorba „să nu se înstrăineze întreprinderile” la care ei funcționează, dar să-și exercite atribuțiunile cu toate menajamentele posibile, pentru ca „să nu stagneze viața economică”.

După 4 luni de funcționare, comisarii de românzare au fost desființați, socotind că ei și-au îndeplinit „parțial” misiunea.

În locul lor s'a instituit un organ superior de cenzură sub forma unei „comisiuni centrale”, compusă dintr'un Magistrat de carieră, și doi delegați, din care unul al Camerei de Comerț și Industrie din București și altul al Ministerului de Agricultură și Domenii. Rolul acestei comisiuni este de a da avize, — a aproba sau respinge, — actele de dispoziție și administrație mai importante din viața întreprinderilor economice, — care au avut comisari de românzare.

Ministerul motivează, că a fost nevoit să îmbrățișeze această soluție pentru ca să înlăture „primejdia unui marasm economic în producția națională, și în exercitarea comerțului, datorite unor dezordonate transferări de fonduri industriale și comerciale“.

Pe cale de comunicat oficial, — din 24 Ianuarie, guvernul d-lui general Antonescu afirmă că se va continua cu aceeași energie, — românzarea întreprinderilor și personalului pe baza „originei etnice“.

Românzarea personalului

Dreptul de supraveghere ca pe viitor să nu se mai angajeze personal străin, era platonice, — deoarece personalul străin își păstra locurile gras retribuite, din care nu puteau fi scoși decât după anumite termene, prevăzute în legile în vigoare.

Comisarii de românzare, — în conferința dela Academia de Inalte Studii Comerciale și Industriale, s'au plâns d-lui ministru al Economiei Naționale că sunt paralizați în acțiunea lor de naționalizare a personalului și au cerut o nouă lege, care să oblige întreprinderile să înlocuiască pe salariații lor cu români. — fără respectarea drepturilor de preaviz și concediere prevăzute în legea contractelor de muncă.

Aastă lege le-a fost dată:

Este decretul lege, care poartă titlul „Românzarea personalului din întreprinderi“.

Acest decret conține următoarele drastice dispozițiuni:

Toate întreprinderile, fie civile, fie comerciale, fie de orice altă natură, — nu vor mai putea avea în serviciul lor salariați evrei.

În acest scop, până la 31 Decembrie 1941, toate întreprinderile sunt „obligate să concedieze“, pe salariații evrei, — Ministerul Muncii și Ocrotirilor Sociale, poate scurta termenul pe cale de decizie.

Pentru ca salariații evrei să nu ridice pretențiuni pe

baza drepturilor câștigate, s'au prevăzut următoarele despăgubiri ca o derogare de la legile anterioare.

a) Echivalentul salariului pe 15 zile, pentru cei ce au vechime de 5 ani.

b) Echivalentul salariului pe o lună pentru cei cu o vechime de 10 ani.

c) Echivalentul salariului pe 2 luni pentru cei cu o vechime între 10-20 ani.

d) Cei cu o vechime peste 20 ani, vor primi salariu pentru 3 luni.

Aceste despăgubiri le vor primi integral, numai cei cari vor fi concediați în prima lună.

În a doua lună vor primi numai jumătate; iar cei care au fost concediați în a treia lună vor primi numai o treime.

După trei luni, — adică după 17 Februarie 1941, nu se mai acordă nici o despăgubire.

Iată prin urmare, cum întreprinderile pot la stăruința comisarilor de românizare să concedieze pe salariații evrei, iar în locul lor să fie numiți români.

Formarea specialiștilor români

Și ca litera legii să nu rămână o simplă intenție în art. 10 s'a prevăzut că în vederea formării de elemente specializate românești, Ministerul Muncii va putea obliga întreprinderile să angajeze personal românesc, care să lucreze cu specialiști străini, — timp de un an, — cu drept de prelungire pe încă 6 luni pentru ca românul să se inițieze în toate secretele întreprinderii și să se specializeze în muncile calificate.

Comisia specială de judecată

Sanțiuni drastice se prevăd pentru cei care vor încerca să saboteze opera de românizare. În acest scop s'a creat o „comisiune specială de judecată“, care va funcționa pe lângă fiecare inspectorat al muncii.

Comisia specială de judecată se compune dintr'un magistrat de carieră ca președinte și doi delegați, unul

numit de Ministerul Muncii și Ocrotirilor Sociale și altul numit de Ministerul Economiei Naționale.

Preluarea și lichidarea

În caz de sabotaj economic dovedit, — întreprinderea poate fi preluată de organele Statului, — și dacă vina este prea gravă poate fi lichidată.

Ce devin lucrătorii evrei concediați ?

Ca o măsură de umanitate — legea prevede că salarii evrei concediați vor fi întrebuințați la „lucrări de utilitate publică”, după normele ce se vor stabili printr'un jurnal al consiliului de miniștri.

În vederea acestui scop și pentru acoperirea sarcinilor de suportat, — toate întreprinderile care au mai mult de 5 salariați sunt obligate la plata unei contribuțiuni de 1%, — calculată la totalul sumelor plătite drept salarii.

Această contribuțiune de 1% se va încasa, — pentru ușurință, — prin Casa Asigurărilor Sociale, odată cu contribuția de 1,20%.

La care evrei se aplică Decretul de Românzarea personalului ?

Decretul lege în art. 6 determină și ce trebuie să se înțeleagă prin evrei și precizează că „sunt evrei cei născuți din ambii părinți evrei, sau numai din tată evreu, indiferent de religie”.

După acest decret origina mamei căsătorită legitim nu contează.

Copiii naturali urmează condiția juridică a mamei.

Concluzii

După cum vedem, decretele-legi legionare urmăresc „o românzare cât mai complectă în toate domeniile și în primul rând în cel al muncii”.

Expunerea de motive mai adaugă că „românzarea” o cer „interesele și aspirațiile neamului și imperativele vremii care sunt și ale Statului Legionar”.

„Apărarea națională nu poate fi asigurată atunci când producția și secretele sunt în mâini străine, care s'au dovedit a fi totdeauna dușmane.

„Iar problema clasei de mijloc care este vitală ființei noastre etnice, — trebuie și ea rezolvată fără întârziere“.

Expunerea de motive, constată ceea ce noi în atâtea rânduri, — am afirmat, — „că toate legiurile de până acum așa zise de protecție, au avut un rezultat nul, personalul întreprinderilor n'a fost naționalizat nici cu unul la sută“.

Aceasta din cauză că întreprinderile s'au organizat pe principii complet ostile elementului românesc, care a rămas la periferia vieții economice.

Tot expunerea de motive subliniază gravitatea problemei și necesitatea de a o rezolva sub toate aspectele ei și prin orice mijloace în chipul cel mai drastic, — paralizând toate posibilitățile de dezagregare.

Iată dar o lege, care pune problema românizării în adevărata ei lumină și care face toate eforturile pentru realizarea ei.

Socotim totuși că bunele intenții ale legii și drasticele ei dispozițiuni nu vor putea să rezolve integral problema, — dacă nu se completează, cu o instituție specială care să pună la dispoziție printr'o casă specială de finanțare, — „creditele necesare“, singurul mijloc care ar face efectivă preluarea pe cale legală a întreprinderilor, — de către români, și numai de către români.

Fără o asemenea instituție superioară investită cu mari mijloace financiare întreprinderile vor rămâne și mai departe în mâinile străinilor.

Românii trebuie să intre în întreprinderi nu numai ca salariați, dar și ca „proprietari“, nu numai ca lucrători manuali, dar și „conducători“, — repetăm pe cale legală, — nu prin violență și silnicie.

și *capitalul și conducerea* vor fi în mâinile românilor.

Acestea nu se pot realiza decât în momentul în care

Dacă nu atingem aceste două obiective, atunci vom avea surpriza ca întreprinderile abandonate de evrei, să fie acaparate de alți străini, care dispun de mari mijloace financiare și contra cărora nu se va putea invoca „nearianismul“.

Ori care din guvernele raționaliste trebuie să urmărească cu perseverență ca națiunea română să devină stăpână pe întreprinderile economice.

Românizare, da, — arianizare fără români cu străini de altă origină etnică, nu.

Suntem la un moment crucial, când nu trebuie să lăsăm să ne scape din mâini românizarea vieții economice.

Factorii responsabili să ia aminte că a proceda altfel este a ne lăsa să cădem sub influența puternică a unui capital străin, a cărui hegemonie economică, — va duce sigur la știrbirea celor mai elementare drepturi ale muncii românești.

VERIFICAT
2017

VERIFICAT
2007

